

**BU
ZÍČ
CJ**

Jan Fojný

host

soubor povídek

ABU

Buzícci

Jan Folný

21c

Brno 2013

© Jan Fojný, 2013

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-042-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-043-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-044-9 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-045-6 (Formát MobiPocket)

Svět složenéj do krabice,
všechno je bílý a nebo bílý.
Porad', jak dostat se do opice,
mně už na to chybí síly.
(Tomáš M.)

Prodám jetý spodky — slipy, tanga, jocksy, trenky... Jsem
mladej krásnej kluk, kterýho možná znáš ze svý sbírky
porna, ale rozhodně ze svých snů. Nabídní cenu a nešetři,
jsem fakt kus! Za příplatek i prdění do huby!
(Michal H., z internetové seznamky)

You can be happy
You can be happy
You can be happy
You can be happy
(IAMX)

Buzíĉci

I.

Ahoj, všechny buziny, buzíci a buzíčci, co tohle čtete!

Byl jsem včera v Termixu a bavil se tam s pár lidma v darkroomu a zjistil jsem, že pět z nich si vede svoje vlastní internetový a facebookový blogy. A v podstatě všichni z nich byli socky, úplný homonuly, co ani nevědí, jak se oblíkat, to by mě fakt zajímalo, o čem tak můžou do těch svých blogů psát. Tak jsem se na ten popud rozhodl, že si k letošním kulatým narozkám, který jsme právě s kámošem Čin-činem v Termixu slavili, nadělím svůj vlastní internetovej blog. Teda kromě jinýho. Vo dárečky z Macu a Lanvinu se přece neošidím, že jo? Ale prostě mi přijde hezký a správný, že udělám u příležitosti svých dvacetin pro svět něco nesobeckýho a zkvalitním ho svými blogovými zápiskami. Doufám, že se mi to zatím daří.

„A o čem píšeš?“ ptám se jednoho nadrženýho kluka v tom darkroomu, zatímco si hraju s jeho ptákem.

On mi ho zasadí hluboko do krku a sykne: „O tomhle, synu!“

Na příštích asi dvacet minut jsem na ten svůj skvělej nápad, psát svůj vlastní homoblog, zapomněl, což ale na druhou stranu svědčí o mých jiných teploušských kvalitách. A pak jsem se ještě sblížil asi se třema dalšíma klukama, nebo možná chlapama, snad ne dědkama, no do obličeje jsem jim neviděl, takže těžko říct, ale žádněj z nich si deník ne-píše, jak mi v prodlevách mezi šermovačkama našich ocasů sdělili.

Pak jsem hodně pil a taky tančil a až někdy nad ránem se na mě konečně dostala řada v tanci na pódiu, tak jsem si

stříhl jednu Gagu a jednu Rihannu, což je dost na prd, protože jsem celej minulej týden trénoval Shakiru, ale v tu dobu už byli všichni v klubu stejně tak strašně sežraní, že to bylo vlastně úplně jedno.

Takže jsme někdy před pátou s Čin-činem vypadli na ulici a smažíme si to dolů na Muzeum. Nebo spíš na Buzeum. Vlastně jsem na Čin-čina celou noc tak trochu pozapomněl, ale v tu opilou chvíli na ulici jsem byl rád, že byl se mnou. I proto, že jsem mu sdělil tu skvělou novinu, kterou mi tahle úžasná noc mých narozenek přinesla:

„Čin-čine, mám super novinu: začnu si psát svůj internetovej deník. Blog, chápeš? Budu jako Carrie ze Sexu ve městě. Jen bude ten blog teplej a úplně bombovej. A bude o všem. Co nás buzny pálí. Problémy světa. Problémy světa módy. Sex a tak. Co ty na to?“

Aniž bych si všiml jeho posmutnělý tváře a toho, že mi do kapsy bundy nenápadně vložil malou krabičku s mašlí jako dárek, se Čin-čin ke mně naklonil a vlepil mi jemnou, mlaskavou pusou na tvář.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Míšo!“

„Ty vole, Čin-čin, mně je dvacet, kurva, hustý, co?“

„No. Hele z tebe hrozně táhne to...“

„Co?“

Čin-čin je dobrej kluk, správná buzna, ale co mě na něm dost štve, je to, že mu občas docházejí slova a někdy je zase motá. I když se tady v Česku prý narodil, jeho čeština zkrátka není úplně stoprocentní. Tak jako třeba moje. On by si blog vést teda nemohl.

„Chlast?“ pomohl jsem mu.

„Ne. Táhne z tebe čurák,“ řekl konečně a v tu chvíli jsme se začali strašně tlemit tomu, jak to zní. Nebyli jsme vůbec k zastavení.

„Ne jeden, ale hned několik, abych byl přesnější, Čin-čine. Čuráci. Plu-rál. Chápeš?“ A byl jsem v té chvíli na sebe tak pyšnej, že používám takový velký a chytrý jazykovědný termíny, což mě fakt utvrdilo v myšlence, že můj homoblog, kterej právě teď čtete, bude bomba, hukot, megasukces.

Druhej den jsem se sice probudil s vražednou kocovinou a příšerným hladem, ale žrát dneska nebudu, musím spálit ty polknuté bílkoviny a alkoholický kalorie ze včera, to je snad jasný, ne. Jsem ale pořád euforickej a cítím se sexy až k sebeopíchání. A pak jsem objevil v kapse svý bundy dárek: hned z něj rvu papír a objevuju ajfon, na kterým je zespona vyryto „K Tvým dvacetinám od Lukáše“. Bomba! Takovou radost jsem neměl od chvíle, kdy minulej měsíc v mém oblíbeným solárku měnili trubice. Ten Čin-čin má styl, to se mu musí nechat. Moje euforie se ještě zvýšila! Je mi dvacet, jsem sexy, mám úžasný plochý břicho a novej ajfon.

A taky mám úžasnej internetovej blog, kterej jsem na tom ajfonu hned začal ťukat a kterej zrovna teď, vy všichni buzíčci, čtete. Budu tohle velkolepý slovesný dílo legendárního krále teplý Prahy, tedy mě, pokaždý cvakat na mobilu, tak případný chybičky formálního rázu připisujte technologicejm systémům nebo rovnou těm smutnejm čínskej klučkům a holkám, co ty ajfony někde na rýžových polích za jeden dolar měsíčně montujou. Rozhodně je nepřipisujte mně. Můj skvostnej teplej biosystém totiž funguje naplno a neomylně.

Život je skvělej!

II.

Ahoj, buzíčci, vy sojky čepýřivý!

Tak, a je to! Potvrzeno, ofiko. Váš sexy vypravěč, teda jako já, je rozhodně ten nejlíp vypadající kluk v mém fitku.

Můj úhlavní nepřítel v boji o tento titul našeho vinohradského fitka, jeden polosvalovec, co si o něm všichni myslí, že je krásnej, a co si hraje na velkého intelektuála a prej napsal knížku nějakých homosexuálních báchovek, Andersen jeden (já knížky nečtu, copak jsem lesba?), ale přitom je to jen takovej ubožák, kterej se mezi sérkama činek a strojů povzbuzuje k ještě lepším kulturistickým výkonům takovým tím drsnácky mužným boucháním pěsti do dlaně, ale svoje buzerantství stejně neskryje, vždyť si na běžícím pásu vždycky pobrukuje teplý songy od zpěvačky Dido, tak tenhle lůzr, co si hraje na heteračku a co mu je určitě tak nejmíň třicet — mrtvolaáá! —, se včera dost odvázel a u benčáku se ke mně přitočil.

„Dobrý boty. Co jsou zač?“ zahájil jakože neformálně, ale voběma nám bylo jasné, že mě chce.

Skutečnost, že na mých černých sálovkách jsou po stranách obrovský najkovský fajfky, mě sice moc o jeho inteligenci nepřesvědčila (tenhle trapoň že napsal nějakou knihu? Ta teda musí vypadat!), ale i přesto jsem projevil ve svých odpovědích dostatečnou míru ledabylého zájmu, že jsme nakonec přece jen skončili spolu v jedné kóji fitnessáckých sprch.

Nelíbili jsme se, jen jsme se o sebe otírali. Stačil jsem ho i v rychlosti zkouknout: to, co pod tričkem vypadá možná

jako svaly, je v reálu a v nahotě spíš tuk. Je to vlastně takovej ten „kulturista“, co je víc tlustej než vyrýsovanej. Fakt hnus. Byly to nervy, ale nakonec se to fakt stalo a dopadlo to v můj prospěch: šel na kolena jako první, což samozřejmě neznamená nic jinýho, než že jsem hezčí, víc sexy, víc chtěnej.

Když bylo po všem, tak to tenhle visoň podělal už úplně. Prej: „Nedáme si spolu jonták? Nebo třeba kafe?“

A já, jak jsem ho tam tak viděl, po bradě mu ještě tekla moje DNA, jsem k němu nadobro ztratil poslední zbytky respektu a hlavně zájmu a poslal jsem ho do kytek.

Takže místo na kafe s panem Tučným šel váš sexy vypravěč, teda jako já, po fitku do kina se svým teplým kámošem Čin-činem. Stejně už jsem měl ten den ráno jedno latěčko. Dalších 180 kalorií navíc jsem si fakt nemohl dovolit. Přece nechci dopadnout třeba právě jako ten tlustej ubožák Andersen Dido.

Teplej kámoš, se kterým jsem šel včera do kina, se jmenuje Lukáš, ale já mu říkám Čin-čin. Je to Vietnamec od nás z pankráckýho sídliště, ale takovej ten, co není moc hezkej. Má mastný vlasy a akné. Jednou se mě ptal, co používám na vlasy, že je mám tak hezký a zářivý, a co na obličej, že ho mám čistej a bez jebáků. Samozřejmě jsem mu nakecal nějaký úplný hovadiny, jako že nějaký sračky od Neutrogeny pajcovaný napůl s medem a jogurtem Dobrá máma. Nemůžu riskovat, že se jednou přece jen mastnoty svýho vlasovýho porostu a toho hnusu na tvářích zbaví a bude fakt sexy a atraktivní, protože to vybraní Vietnamci fakt dokážou bejt, to už bych s ním do kina nikdy nešel.

Nejdřív jsem ale musel Čin-čina vyzvednout u něj v práci — ve špinavém čínanském bistru za Valentinem, což samo o sobě bylo dost traumatický. Ano, ten šikmookej teplej král Sapy, můj kámoš Čin-čin, chodí ve svém volném čase pá až ne deset až osumnáct makat ke svému strejcovi, teda jestli i v Asii mají tyhle rodinný tituly. Je úplně blbej, mě by ani nehlo. Strašně to tam smrdělo žrádlem a Čin-čin provokatér se mě dokonce zeptal, jestli nemám hlad, jestli si tam něco nedám.

„Chceš mě mít na svědomí?“ Ale aby se nenaštval, že pomlouvám ty jejich vinohradský psy rozsekaný do nudlí, tak jsem se hned vzápětí vymluvil, že už jsem jedl. Což byla svým způsobem pravda, protože mě v žaludku ještě pořád trochu tlačil tampon, kterej jsem v pátek vyžebal na sousedce a vzápětí ho polknul. Pozor, následuje důležitá dietologická rada: Je to tak, osmažená vata už nefrcí, ta už se nežere, to vám potvrdí každá lepší modelka. Ve světě krásných a štíhlých, kterému samozřejmě předsedám já, hahaha, se teď baští kousky dámský intimní hygieny. Nejlépe óbéčka. Líp a dýl v žaludku bobtnají. Polknete tampon a pak už jen pijete.

Ještě před kinem jsme jen tak z prdele zašli Na Příkopěch do jednoho předraženyho hračkárství. Čin-čin furt něco kydal o tom, že to je skoro jako bysme byli na rande, ale já ho moc neposlouchal, já se děsně bavil těma úchylnýma sračičkama pro haranty za tisíce korun. Nejvíc mě dostala panenka Kena. Toho, co šuká Barbie. I když tenhle nejnovější typ asi těžko, to je jasná buzna. Jmenuje se Raul, je rádoby metrosexuál a v rámci hraní si ho můžou děti vyšlechtit.

Natužit mu vlasy, oholit si ho podle vlastní potřeby, navonět. A největší prča je, že Raul mluví. Respektive do něj nahrajete svoje slova, a když mu pak vyhrnete polo a zmáčknete čudlík na zádech, co vypadá jako obří jebák, tak on to zopakuje. Jasně že jsem se neovládl a nahrál do něj: sak maj dyk. Děsně jsem se tomu tlemil. Fakt prdel, úplná *choi*, jak říká Čin-čin.

No a pak jsme šli do kina. Na nějakou teplou komedii s Jimem Carreym a Ewanem McGregorem. No šlo to, no, ale stejně jsem to nedokoukal a odešel dřív. Já mám radši romantický komedie, teda pokud v nich nehraje Jennifer Aniston, ta mě sere. Nejradši mám Anne Hathaway a její Deník princezny. Carrey byl dost trapnej, přehrával. A McGregor zase dost tlustej. Sakra, to je ale nepovedenej den — všude tlustý lidi! Do toho se Čin-čin vedle mě cpal jako prase velkým balením emenemsů, arašídovýma, až se mi udělalo blbě, a tak jsem radši z kina odešel na vzduch.

Skočil jsem před kinem na tramvaj, teda jako ne na ni, ani ne pod ni, hahaha, ale do ní, to je snad jasný, ne, a jel zpátky domů. Po cestě jsem měl radši zavřené oči, protože tlustokožci byli všude — v tramvaji i na ulicích. Úplně mi zkazili den. Můj den! Den nejlíp vypadajícího kluka mýho fitka. Tlustý lidi fakt zkurvej všechno.

Domů jsem přišel úplně vyčerpanej, nasranej a bez nálad. Hrál jsem si pak celej večer se svýma hezkýma vlasama, a to až do chvíle, než jsem se začal cejtít líp.